

РЕШЕНИЕ

№ 6983

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9477** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение №20153274 от 07.07.2021 г., постановено по н.а.х. дело №5070/2021 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 131-ви състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №22-007285/12.03.2021 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" С. /ДИТ- С./, с което на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма], с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че НП не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, доколкото в него не е посочено точно мястото на извършване на нарушението, а единствено е посочено предприятието. Отделно от това се твърди, че фактическата обстановка не е изяснена от административнонаказващия орган. Оспорва се приетото за установено от СРС неизпълнение на даденото задължително предписание по съображения, че към датата

на съставяне на АУАН, възнаграждението на К. С. за месец октомври 2020 г. е било изплатено. Счита, че случаят е маловажен и са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание пред АССГ, касаторът не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк. Х., оспорва жалбата и моли за оставянето в сила на оспореното решение. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да оспори съдебното решение и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от въззивната инстанция фактическа обстановка е следната: при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 29.01.2021 г.-09.02.2021 г. от инспектори при Дирекция "Инспекция по труда" - С. на [фирма] относно изпълнението на предписание №14, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ в Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2034592/23.12.2020 г., със срок за изпълнение до 20.01.2021 г., е установено, че работодателят не го е изпълнил-не е изплатил уговореното трудово възнаграждение на К. Б. С. за положения от него труд през м. октомври 2020 г., съгласно чл.128, т.2 от КТ.

В резултат на констатациите от проверката, срещу [фирма] за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ е съставен АУАН № 22-007285/09.02.2021 г. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не е депозирано писмено възражение.

Дължимото на К. С. брутно трудово възнаграждение за месец октомври 2020 г., в размер на 695,29 лева е изплатено на 12.02.2021 г. чрез банков превод, т.е. на третия ден след съставянето на АУАН.

Въз основа на АУАН, на 12.03.2021 г. е издадено процесното НП № 22-007285/12.03.2021 г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация на [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 500,00 лева на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

От правна страна, СРС е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е, че дължимата сума на работника К. С. не е изплатена в срок, поради което извършването на нарушението е безспорно установено.

Решението е правилно.

Касационната инстанция напълно споделя изложените мотиви за липсата на

допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до опорочаване на административнонаказателното производство и ограничаващи правото на защита на твърдения нарушител, поради което на основание чл.220, ал.2, изр.2-ро АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към тях. Доводите изложени в касационната жалба преповтарят вече наведените с жалбата до Софийския районен съд, а те са получили отговор в мотивите към оспореното пред АССГ решение.

Решението на въззивна инстанция е постановено и при правилно приложение на материалния закон, като наведените от касатора възражения в обратен смисъл са неоснователни.

Съгласно чл.404, ал.1, т.1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на Инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Нормата на чл.415, ал.1 КТ предвижда налагането на имуществена санкция за неизпълнение задължителните предписания на контролен орган по спазване на трудовото законодателство в размер от 1 500 лв. до 10 000 лв. Срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ.

Дадените задължителни предписания могат да бъдат оспорени в качеството на принудителни административни мерки пред АС. Тяхната законосъобразност не може да бъде преценявана инцидентно в съдебното административнонаказателно производство при оспорването на НП, издадено за тяхното неизпълнение от адресата. В случая е безспорно установено, че даденото предписание не е било изпълнено в срок-до 20.01.21 г. Нещо повече изпълнението му не е станало доброволно, а е в резултат на започналото административнонаказателно производство чрез съставянето на АУАН.

Освен това не са налице основанията за прилагане на привилегирания състав по чл.415в КТ, който изключва приложение на чл.28 от общия закон-ЗАНН. В тази връзка правилни са изводите на СРС, че чл.415в КТ не може да намери приложение в случая. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. Забавата за изпълнение на парично задължение по необходимост винаги причинява вреда в размер най-малко на законната лихва. Отделно от това правото на

труд и възнаграждение за престириания труд е основно човешко право, свързано със самото материално съществуване на личността.

По изложените съображения касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което постановеното от него решение се оставя в сила.

Предвид изхода на спора, предмет делото, и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юриконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221., ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20153274 от 07.07.2021 г., постановено по н.а.х. дело №5070/2021 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“-С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.